



Spoštovano uredništvo!

Pri nas doma smo se počasi le navadili na »Dogovore«. Sprva jih, kot večina ljudi, nismo brali. Potem pa smo si enkrat dejali, da vendarle ne moremo občinskega lista kritizirati kar tako. Pa smo ga prijeli v roke in pričeli

brati. In sedaj ga radi beremo.

Zadnjič se vam je posrečila zdravstvena priloga, prav lepo je izpadel tudi spominski zapis o Edvardu Kardelju. Sploh pa smo navdušeni nad tem, da je v vsaki številki »Dogovorov« toliko ljudi. Zelo prijetno se zdi, da napišete komentar o tej ali oni zadevi, potem pa za mnenja vprašate še nas, krajanke. Veseli me, da ne ostane prikrito marsikaj, kar nas tare, kaj si o tem in onem mislimo mi, ki živimo in dihamo z našo občino.

Ni mi všeč, če so članki napisani zapleteno, nejasno, preveč dolgo. Takih sicer nimate veliko, vendar še tiste, ki so takšni, poslovenite. Saj vem, da je to težko, pa vendar, potrudite se! In ljudje bodo radi brali naše in vaše »Dogovore«.

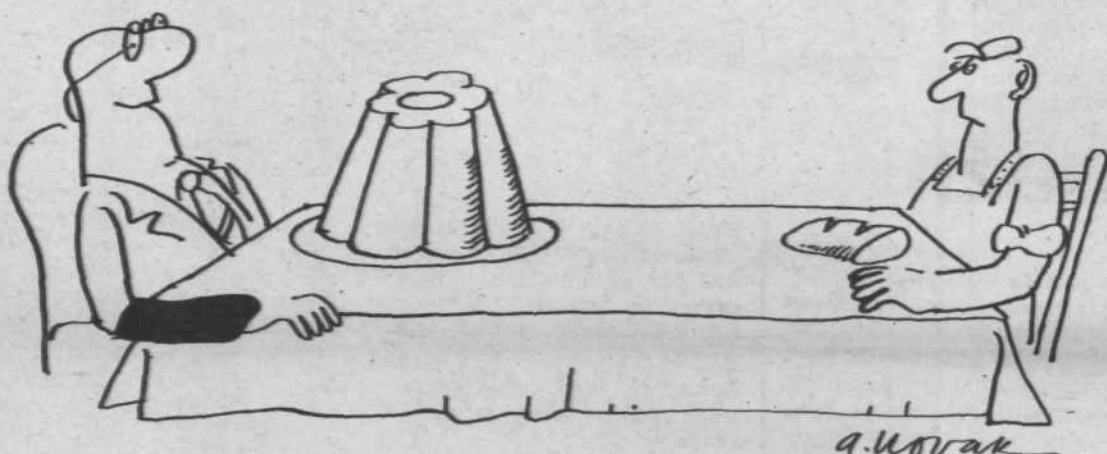
Pišite čim bolj konkretno. Veste, veliki dnevniki (Delo ali Dnevnik), pa radio Ljubljana in naša televizija, piše-

jo in govorijo bolj o celotni slovenski in ljubljanski problematiki. Vi pa ste zato, da naše tegobe privlečete na dan. Pišite čim bolj kritično. Ljudje smo zelo zadovoljni, če vidimo, da novinar ali novinarka napišeta kaj ostrega o tej ali oni nepravilnosti. Ni prav, da včasih kakšne »lumparije« tisk prikriva.

Pišite več o obnovi stare Ljubljane, o tem, da je skrajni čas, da pričnemo ljudi naseljevati v podstrešjih, ker so cene stanovanj strahotno visoke. Pravijo, da bo treba letos za en sam kvadratni meter stanovanjske površine odšteti že tri stare milijone!

To je seveda nekaj predlogov. Nasploh pa moram reči, da sem z vsebino čedalje bolj zadovoljna. Smo pa – kot sem že rekla – zelo veseli, če se v občinskem časopisu sami najdemo in spoznamo.

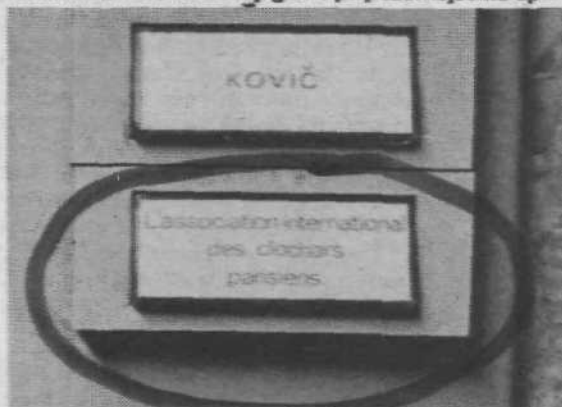
ROŽA VERNIK



q. Urošak

Zanimiv napis

Ob vhodu poslopja na Wolfovi 1, sredi našega mesta, je tabla z gumbi za električne zvonce. Na prvi pogled nič nenavadnega. Na pravokotnih gumbih so lepo izpisana imena strank. Zadnji gumb pa pozornejšemu opa-



zovalcu le zbudi pozornost. Na njem je v slabi francosčini izpisano: »L'association internationale des clochards parisiens«, kar bi po slovensko pomenilo: Mednarodno združenje pariških klatažev.

Čudni napis mi ni dal miru, pritisnil sem na gumb in čakal, da mi bo odprl kakšen klataž. Nič takega se ni zgodilo. Ker me je stvar le podrobneje zanimala, sem prekrizal vsa nadstropja od vrha do tal, a na nobenih vratih nisem mogel zaslediti tistega, kar je obetal napis na gumbu.

Je pa res, da se na pročelju Wolfove 1 svetijo štiri table, ki oznanjajo, da so v hiši nadvse imenitni komiteji skupščine mesta Ljubljane, med drugimi tudi komite za izobraževanje, raziskovalno dejavnost, kulturo in telesno kulturo. Pa ne da bi imel napis na gumbu kakšno zvezo z njimi?

Pripis: Šaljivec, ki si je privoščil neslanost na zvončni tabli, bi lahko obvladal vsaj osnove francoske slovnice. Če že, bi se moral napis glasiti: L'association internationale des clochards parisiens. Beseda clochard je v francosčini zaničljivega pomena in oznanja brezdomnega, potepuškega človeka, ki živi od beračenja ali miloščine...

TADEJ BRATOK



Cicibani na snegu

VVO Poljane je letos izkoristila ugodne snežne razmere v Ljubljani in organizirala smučarski tečaj za malčke kar na pobočjih pod Ljubljanskim gradom.

Možnost vključitve v 6-dnevni smučarski tečaj so imeli prav vsi otroci starejših oddelkov, saj je telesnokulturna skupnost občine Ljubljana Center posodila otrokom kar 50 parov smuč in smučarskih čevljev.

74 otrok je bilo razdeljenih v 9 vrst, ki so jih vodile vzgojiteljice.

Vse vzgojiteljice – vaditeljice so opravile tečaj za vaditelje smučanja za predšolske otroke.

Starši so bili nad letošnjim tečajem, sedmim zapored, zelo zadovoljni, saj so se otroci prav tako, kot na Zatrniku ali Pokljuki, kamor smo se prejšnja leta vozili, naučili prvih smučarskih veščin, ne da bi jim bilo treba globlje seči v žep.

CVETKA BRODARIČ

HUMORESKA

Varčevalni osmi marec

Ker hudi časi pritiskajo in draginja tare (temu pravimo stabilizacija), je ata sklenil, da letos ne bo ne pustovanja ne osmega marca.

»Pustovali bomo po domače. Otroke bomo oblekli v stare, raztrgane obleke in šli bodo od vrat do vrat ter nabrali krofov, da se bomo vsi najedli,« je predlagal.

Ob njegovi misli, da tudi osmega marca ne bo nič bolje, pa se je mami obraz zelo potegnil in tudi ata je malo popustil in potegnil na svetlo novo idejo.

»Lahko imamo tudi osmi marec, a stabilizacijski. Bom že povedal, kako...«

Osmega je mama vstala kakšni dve uri prej in začela s pripravami na praznik: zamesila je potico, napol pripravila kosilo, ker potem, ko se vrne z dela, za to ne bo časa, pospravila je po stanovanju in še ji je ostalo toliko časa, da si je v kopalnici sama uredila pričesko, saj so frizerji vedno bolj dragi.

Potem je šla združevati delo in ker so varčni tudi v podjetju, kjer je zaposlena, je proslavljanje osmega marca ni preveč utrudilo, tiste tri nageljčke je pa tudi z lahkoto prinesla domov in jih dala k ostalim letošnjim darilom za njen praznik.

Ata ji je toplo stisnil roko in primaknil uvel poljub.

Najmlajši ji je recitiral pesmico, najstarejša ji je izročila lastnoročno narisano razglednico z voščilom.

Potem so v toplem družinskem krogu jedli, ata je po kosilu legel, otroci so šli po svoje, mama je pospravila in pomila ter se lotila pripravljanja večerje in kosila za naslednji dan.

Zvečer je ata dejal, da smo s skromnim pustom in še skromnejšim osmim marcem toliko prihranili, da gre lahko na pol litra. Dejal je mami, da gre lahko celo z njim, če hoče, a je bila preutrujena in je šla rajši spat.

»Preveč sreče naenkrat ni dobro,« je dejala.

EVGEN JURIČ